

BŘEZOVÁ KŮRA

ČÍSLO 265

ÚNOR 2018

SLOVO ÚVODEM....

Seigo bojovníci a nováčci kmene Shawnee!

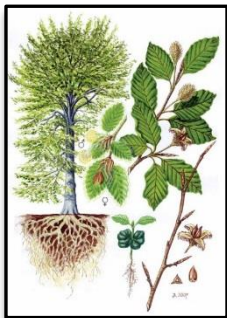
Nejchladnější roční období o sobě dává závěrem měsíce hladu konečně vědět alespoň prokletě nízkými venkovními teplotami, kmen nositelů jména hrdého šavanského národa však ani holomráz neumolí! Ano, chřipková epidemie sice sklátila pod peřinu i několik našich soukmenovců, což vedlo i k odložení původně plánovaného 106. sněmu kmene, přesto však na trojdenní výpravu do sobotínských lesů, odkud pochází také naše únorová titulní fotografie, vyrazila i tak poměrně početná skupina tvrďáků. A ti víkendy stráveného s kamarády na chatě Smrčina určitě nelitovali. Mj. mohli navštívit i běžně nepřístupná místa spjatá s historií našeho kraje a dozvědět se i něco zajímavých faktů týkajících se zdejšího dění v sotva uplynulých staletích či vyzvat štěstěnu a pokusit se nálezem vzácného nerostu zajistit svoji rodinu na několik následujících generací! ☺

Přestože tato výprava byla v únoru jedinou společnou akcí, na kterou mohli vyrazit všichni členové našeho kmene, byl tento měsíc na šavanské události i tak nebývale bohatý. Na jeho počátku vyrazili zástupci vedení na výroční setkání vůdců ABS do Prahy. Zde se mj. dozvěděli více o dění v ostatních oddílech naší organizace a utužili vzájemné vztahy při měření sil v průběhu soutěže na téma Taková normální rodinka. Došlo však i na méně veselé záležitosti. V důsledku neuspokojivého fungování rodu Ledňáčků během předešlých měsíců bylo náčelnictvo kmene nuceno přikročit k radikálnímu řešení v podobě zrušení této družiny. Ta byla v uplynulých letech bezesporu nepopiratelnou oporou našeho kmene a z jejích řad povstaly i současné rádkyně Káňat, Koníků a Hadů. Nicméně předešlé měsíce ukázaly, že jen z minulosti opravdu žít nelze. Náčelnictvo pevně věří, že pro budoucnost bude přínosnější posílit zbylými členkami řady ostatních zvolských rodů. Nechtě následující měsíce ukáží, zda děvčata dovedou přetavit nabyté zkušenosti v prospěšnou podporu svých mladších soukmenovců....

A na co se můžeme těšit v průběhu prvního jarního měsíce letošního roku? Především je to velice důležitá akce „indiánský den + šavanská akademie“. Ta bude jednak první přípravou na letošní letní tábor a jednak příležitostí dát o sobě opět nahlas vědět (podrobný program najdete na webu www.shawnee.cz). O dva týdny později čeká dobrovolníky výjezd na 23. české pow-wow do Kladna a ty ostatní účast na akci ABS Stínadla v Praze. Nuž, směle do vás, dnové příští! ☺

S modrou oblohou, Sg. Ostříž

DROBKY Z ČINNOSTI KMENE

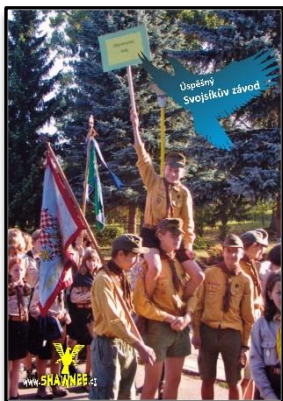
... na kmenové výpravě do Úsova jsme se věnovali určování pupenů. Rod Medvědů ze Zábřehu se této tématice věnoval na dalších svých schůzkách a Lasička se v poznávání pupenů s medvědí sbírkou dostala zatím nejdále.

... kmenový sklad na zábřežské klubovně se začal díky dobrovolníkům z řad kmene měnit. Bezvadně uskladněné, popsané a poskládané krabice jsou již

teď předmětem obdivu. Děkujeme WATOKNAPĚ za zajištění potřebného množství krabic.

... těsně před konáním dvou větších akcí, a to Indiánského dne a Šavanské skautské akademie, se podařilo vyměnit naši kmenovou nástěnku u zábřežského gymnázia. Na celkem šesti nástěnkách jsme veřejnosti ukázali fotografie z Olomoucké regaty, z výpravy do Úsova, historické materiály o Psohlavcích, naše nové propagační fotografie s bublinou a také zvací tabla na Indiánský den a Akademii. Uvidíme, zda to přinese nějaké pozitivní výsledky.

... bratr Komár, který je nově navržen na střediskového vůdce ABS a v nejbližší době na sněmu bude v této funkci potvrzen, se pokusil vyrobit první velkoplošné fotografie zhotovené Sachemem Sokolem do velikosti A1. Kvalita zatím pokulhává, a tak budeme zkoušet dál ☺

... náš dlouholetý kamarád šaman kmene Ksigudan WAKIŠAKA poslal na výzvu náčelníka cenu na táborovou bednu. Ta je velice příznivá, a tak se kmen může těšit na nejméně 30

táborových beden. Pokud bude mít někdo zájem si ji pořídit do vlastnictví, dejte nám vědět. Šaman WAKIŠAKA

si na Indiánský den připravuje stanoviště „indiánské zrcátko“, a tak uvidíme, zda se někomu podaří jej vyrobit a na táboře se jím pochlubit.

... v minulém týdnu nás starší členy kmene překvapila a zarmoutila zpráva od Hanky z Meherinu, která nás informovala o tragickém úmrtí starosty ABS bratra Vlka. Naše poslední setkání s Vlkem bylo před měsícem v Praze na setkání vůdců a rádců ABS.

... jedním z dlouhodobých plánů je také si k indiánské košili a ke kmenovému tričku vyrobit i korálkované rodové kolečko. Předkládáme tuto výzvu rodům a bodově každou dokončenou rozetu vyhodnotíme 😊

... když jsme se před časem rozhodli uspořádat další šavanskou akademii, kde bychom zazpívali pár písniček, hned nás napadlo představit se s písněmi indiánskými. Tuto část

programu si vzala jako svůj úkol Eddie a přizvala odborníka Kiwiho. Proběhlo pár setkání a Akademie ukáže, jak nám to skutečně jde. Ale myslím, že jste výborní a bude to pohlazení pro srdce. Zavzpomínat na výkony Ledňáčků při indiánském zpěvu při příležitosti vernisáže výstavy obrázků s indiánskou tematikou v zábřežském kině můžete také u videa zveřejněného na našich kmenových stránkách www.shawnee.cz.

Pro BK náčelník MIČKINIKWA

SETKÁNÍ VŮDCŮ ABS

2.-4. ÚNORA 2018

Tak jsme po roce vyrazili zase do Prahy na sraz vůdců ABS. A tentokrát v hojnějším počtu. V Zábřeze na nádraží se sešli MIČKINIKWA, Medvěd a Sněhurka. A s nimi ještě cestovalo zavazadlo v podobě táborové bedny, která má být předlohou pro výrobu dalších beden.

V Praze na nádraží nás už netrpělivě vyhlížel Ostříž. Cestou na klubovnu nás došli zástupci z Jindřichova Hradce. Na klubovně ještě většina spala, protože my na Moravě vstáváme brzy. Bylo už osm hodin ráno. V devět hodin už jsme všichni seděli v kruhu a s napětím očekávali vyprávění jednotlivých středisek o jejich celoroční činnosti. Zprávy to byly zajímavé, škoda, že to bylo bez obrázků nebo nějaké počítačové prezentace pro lepší představu a získání inspirace pro naši činnost.

Po oficiální části přišlo rozdělování do rodin, neboť letošní setkání se neslo v duchu „Taková normální rodinka“. Rozdělili jsme se na čtyři rodiny a každá rodina měla mámu, tátu, dědečka, babičku a děti. Každý člen rodiny dostal úkol a některé úkoly se plnily dohromady. Anebo některé rodiny plnily všechny úkoly dohromady. A tak jsme sušili prádlo, ze špejlí stavěli jednoduchou stavbu, vážali uzly na jednom provázku, vymýšleli pohádku, vyřezávali nožikem z brambory razítko znaku rodiny. Luštili jsme topografické značky anebo vzpomínali na značky, které jsme v mládí používali při hře na šípkovanou. Hledali v paměti hesla světlušek, vlčat, skautů a skautek a kličkovali otázkami plnými paragrafů. Na téma šesti slov jsme nacvičili scénku. Nakonec jsme vyšli do místních uliček a zákoutí lovit respondenty pro anketu o skautingu. Člověk by nevěřil, co se je možné všechno při takové anketě dozvědět. Zejména když máte v týmu ostrého šéfredaktora. Všechny rodiny nakonec byly úspěšné.

Sepsala Sněhurka

VÝPRAVA DO SOBOTÍNA

16.-18. ÚNORA 2018

Tato akce byla po dlouhé době naplánována opět jako trojdenní a měla být spojena také se 106. kmenovým sněmem. Záměr vyšel z důvodu chřipkové epidemie napůl. Z důvodu nižší účasti se tak sněm nekonal. V pátek večer ovšem dle plánu vyrazila většina z účastníků do Sobotína vlakem a autobusem a následována byla motorizovanou podporou Sněhurky s Medvědem. Po náročném výstupu vzhůru úspěšně dorazili na chatu Smrčina, aby ji zabydleli a připravili na příjezd zbylých „polárníků“ z rodu Káňat, které zdržela účast na školním lyžařském kurzu.

Po jejich ubytování a společném obědě jsme se začali chystat na opětovný sestup do Sobotína, kde nám Kiwi domluvil komentovanou prohlídku kaple a hrobky průmyslnické rodiny Kleinů. Radost ze sněhové pokrývky náš přesun trochu protáhla, ale sraz se správcem hrobky jsme stihli a myslím, že za všechny můžu říct, že náv-

štěva stála opravdu za to! I přes značné působení zubu času a velkou snahu vandálů poničit a rozkrást, co se dá, má stavba dodnes své kouzlo a díky vědomostem pana správce jsme se dověděli mnoho zajímavého z historie stavby i rodiny Kleinů a také o probíhajících snahách o opravu této pozoruhodné památky.

To v případě sobotínského zámku, který také kdysi patřil Kleinům, už došlo díky obrovskému úsilí jeho současného majitele k obnově jeho původního lesku, a my jsme tak mohli alespoň při venkovní obhlídce zámku a jeho zahrad pomyslně smeknout klobouk. Celý areál včetně dvou dalších moderních budov dnes slouží k wellness pobytům.

Již poněkolikáté nás čekal výstup do sobotínských lesů zpět na chatu, a to včetně chutného proviantu, kterým doplnil Kiwi naše zásoby. Zde zatím náčelník udržoval „teplo kmenového krbu“ a tak jsme se po návratu v příjemně vyhřáté chatě mohli věnovat nacvičování zpěvu indiánských písní na blížící se šavanskou

akademii a oprášit i mnohé jiné písně, které už dobře známe třeba z večerních táborových posezení při ohni v týpí.

Nadešel také čas popřát Dele k jejím čtrnáctým narozeninám a po nezbytném hoblu ji obdarovat chutným dortem Marlenka, s jehož likvidací jsme jí všichni rádi pomohli, šmakoval opravdu skvěle 😊

Po následném posilnění patřil večerní čas samozřejmě společné zábavě. Eddie připravila zápolení v kreativitě, v němž tři týmy s pomocí výstřižků z časopisů a své fantazie vyráběly vtipné koláže na téma „náš rod“. Odborná porota starých pák poté dlouho diskutovala a hodnotila, aby jen těsně prohlásila za vítěze Ledňáčky, ale náležitě pobavily opravdu všechny výtvoř. Ke slovu přišla i MIČKINIKWOVA vypečená hra Základy (viz foto), která prověřila především nosnost našich Káňat a můžeme říct, že jejich mladická těla unesou opravdu hodně! Veselé chvíle přinesla i následná poznávačka obličejů přitisknutých na

deku dělící dvě soupeřící družstva. Celý večer také opět zpříjemnila Kiwiho kytara a společný zpěv a také jsme se všichni dověděli výsledky lednové javorové nažky. Poté, co se většina kmene zavrtila do svých spacáků, zasedlo ještě vedení kmene, aby se poradilo o dalším osudu družiny Ledňáčků. O výsledku jste se již mohli dočíst v úvodníku tohoto čísla Kůry a věřme, že přijatá opatření opět nastartují členky dnes již bývalého rodu k jejich dřívější aktivitě.

Po chutné snídani (díky, Kiwi!), jsme se společně snažili zdokonalit v umění správného balení batohu a vypilovat rychlé způsoby vázání základních uzlů a po definitivním vyklizení pokojů a dobalení věcí vyrazila většina pod vedením náčelníka do blízkého bývalého lomu pokusit se najít něco vzácných minerálů, které se v této lokalitě vyskytují. Sněhurka zatím připravila poslední oběd a já s Eddie a Medvědem jsme dokončili úklid. Po jídle a posledních úklidových pracích nastal čas návratu domů. Akce jistě splnila svůj účel a opět jsme stmelili své řady a secvičili dobrý základ pro pěvecké vystoupení na akademii. Ostatně celou zpáteční cestu mi káněcí osádka vozu svým zpěvem dostatečně zpříjemnila a prokázala, že přípravu rozhodně nepodcenila 😊

Sg. Ostříž

ANKETA

Tato rubrika se mi nepíše právě lehce, nicméně vyhodnocení ankety jsem vám v minulém čísle slíbil, tak tedy do toho: většina z pravidelných čtenářů našeho časopisu ode mě v polovině ledna obdržela žádost o vyplnění ankety, jejímž cílem bylo získat od vás zpětnou vazbu na současnou podobu Březové kůry. Říkám-li „od vás“, mám na mysli především členy kmene, jimž je Kůra hlavně určena a kvůli nimž do její tvorby celá redakce vkládá své nemalé úsilí. Doufal jsem, že vás snad anketa alespoň trochu pobaví a já díky mnoha vašim odpovědím zjistím, co od kmenového časopisu očekáváte, co se vám na něm líbí a jakým tématům by se měl v budoucnu věnovat. Ve zbytku ledna mi do redakční schránky dorazily odpovědi od TŘÍ čtenářů-starých pák, bohužel však ani jedna z řad současných šavanských rodů. Jistě víte, že jsem si v úvodníku minulého čísla povzdechl nad touto smutnou skutečností a vyhodnocení ankety o měsíc posunul v bláhovém očekávání odpovědi těch, kteří snad jen zapomněli, a opětovně vás vyzval k reakci. A výsledek? Nula. Duši obstarožního šéfredaktora zahlil smutek. A tak si říkám, že namísto devíti otázek měla mít anketa možná jen jedinou – chlapci a děvčata, čte vlastně Kůru ještě vůbec někdo ze současných Šavanů?

Zmiňovaným třem věrným děkuji a zde shrnuji jejich odpovědi (čísla v závorkách udávají počet hlasujících pro danou variantu, tučně pak uvádím i případné doplňující reakce respondentů):

1. Březovou Kůru čtu:

a) pravidelně **(3x)**

b) semo-tamo, když ji náhodou otevřu v mailu a na facebooku zrovna není nic nového

c) cože? Tu mám tak v kápézetce a fakt na ní nic napsaného není, a to jsem ji zkoumal/a několikrát z obou stran!

2. Její grafická podoba:

a) mi vyhovuje, prosím redakci, aby ji zachovala, mám fóbii z jakýchkoli změn.

(3x, „rozmázlé okraje fotek jsou hezké, ale někdy na úkor půl hlav“)

b) už by zasloužila změnu, navrhuju následující: (každý nechť doplní dle libosti své vlastní návrhy)

3. Moje oblíbená rubrika je/jsou (možno více možností):

- a) články o kmenových akcích v uplynulém měsíci **(3x)**
- b) Stoupání na horu **(1x)**
- c) Pár obrázků navíc **(1x)**
- d) ŠATAZPRAS vyčenichal.... **(2x)**
- e) Hrstka vtipů **(1x)**
- f) Javorová nažka
- g) Bodové hody/kvízy

4. Naopak bych se klidně obešel/obešla bez následujícího: (opět doplňte dle vlastního uvážení)

„Bez čeho bych se obešel já, je důležité pro kmen (bodování, šatazpras). Momentální skladba mi přijde v pohodě“

„Beze změn“

„Nech tam vše, každý si vybere“

5. Rubriku Stoupání na horu a kvízy:

- a) vítám a pravidelně využívám (můžete přidat i tip na OP, se kterým by vám Kůra mohla pomoci)
- b) jsem už někdy využil, získané prémiové body by se mohly hodit k účasti na letošní Cestě vítězů
- c) přeskakuju, v plnění orlích per a v javorové nažce jsem se zatím obešel/obešla bez cizí pomoci, nemám ve zvyku se někam hnát **(1x)**

„Přečtu Stoupání na horu, ale zatím nebylo nic, co už bych neměl splněné. Kvízy mě nezajímají“

„Kvízy mám rada, ale za OP se nehoním“

6. Z předešlých (případně i vyloženě historických) čísel Kůry postrádám: (opět dle libosti)

„To je asi spíš otázka na tělo pro členy kmene“

„Nic nepostrádám“

„Nevím“

7. Rád bych v některém z příštích čísel našel/našla následující: (jakýmkoli návrhům se meze nekladou, jsme otevření všem přáním od křížovek přes návody a postupy až po životopisy laureátů Nobelových cen na pokračování ;-))

„Uvítala bych šifry“

„Šifry, morseovka – tajná zpráva?“

8. Moji spoluúčast na tvorbě některého z příštích čísel:

- a) zcela vylučuji, jsem pouze pasivní čtenář/ka, nadto extrémně stydlivý/á
- b) vyloučit nemohu, cosi už jsem o této možnosti zaslechl/a, ale neznám redakční adresu, kam své příspěvky zaslat
- c) plánuji už dlouho, 25 bodíků do javorové nažky zní fakt lákavě **(1x)**
- d) nebudu planě slibovat a radši rovnou posílám v příloze svůj příspěvek (článek, kresbu, báseň, povídku, návod či zkušenost s plněním kteréhokoli OP nebo cokoli jiného)

„Pokud mě šéfredaktor nebo náčelník osloví, že chtějí nějaký konkrétní článek, tak se pokusím vyhovět. Jinak předpokládám aktivitu spíš u těch mladších“

„Se polepším, máš pro mě téma?“

9. Březové kůře přeju do roku 2018:

- a) hodně štěstí, už jsem si na ni tak nějak zvykl/a **(2x)**
- b) ještě pět čísel a dost aneb: Redakce, šetřte naše lesy!
- c) nového šéfredaktora
- d) Pulitzerovu cenu **(1x)**

Za povzbudivá slova všem třem moc děkuji a s mírnou hořkostí v hlase vyjadřuji souhlas s odpověďmi typu „to je otázka pro členy kmeny“ či „předpokládám aktivitu spíš u těch mladších“. Ano, jsem téhož názoru, jenže....

Se zmiňovanou chybějící podstatnou částí fotek po rozmáznutí jejich okrajů byl v minulosti opravdu několikrát problém, se stávajícím grafikem už proto redakce rozvázala pracovní poměr a vypisujeme výběrové řízení na nového 😊 Ale teď vážně – od tohoto čísla střídá rozostřování okrajů nová podoba orámování obrázků, snad se bude také líbit.

Sg. Ostříž

STOUPÁNÍ NA HORU

Příroda zatím ze zimního spánku ani zdaleka neprocitla, teploty koncem února padají rekordně nízko a nejlíp je zatím v teple domova. Proč tedy volný čas nevěnovat přípravě na nějaké to další „teoretické“ orlí pero? Předkládám vám jedno z plamene ochránářství, které by opět neměl být až takový problém splnit. Můžete také potrénovat v rámci schůzek a pak už jen sebrat odvalu a vydat se jej splnit za šamanem.

O-26 Poznej v knize: do 12 let-6 druhů, do 14 let-8 druhů, nad 15 let-10 druhů sov.

Sova pálená – nejrozšířenější druh sovy, s výjimkou Antarktidy na všech kontinentech, v ČR hnízdí pravidelně, ale vzácně, její stavy klesají. Velice snadno rozpoznatelná díky srdcovitému závoji kolem očí. Délka těla dospělého jedince se uvádí mezi 33 a 39 cm, rozpětí křídel má až 95 cm, hmotnost cca 200-400 g. Barva shora šedá a okrová, zespodu dle poddruhu buď bílá nebo žlutooranžová. Obličejový závoj je světlý, oči černé. Zbarvení u obou pohlaví obdobné.

Sovice sněžná (též sněžní) – mohutná sova, délka těla 53-65 cm, rozpětí křídel 1,25-1,5 m, hmotnost samce až 2,5 kg, samice až 2,95 kg. Zbarvení výrazně světlé, samec na bílém podkladu jen několik tmavých skvrn, samice hustě tmavě příčně pruhovaná, závoj čistě bílý. Duhovka sovice má žlutou barvu, zobák je černý. Obývá severní oblasti Euroasie, Grónska a Kanady. Do ČR zalétává jen vzácně (říjen-březen).

Sovice krahujová – středně velká sova, délka těla 38-40 cm, rozpětí křídel cca 80 cm, hmotnost 280-370 g, tělo poměrně robustní, hlava kulatá, nápadně dlouhý ocas. Shora je zbarvená tmavě hnědě s bílými skvrnami, na ocase bílé proužky. Spodní strana těla je světlá s černými pruhy. Obličej světlý s výrazným černým lemováním, na temeni a týlu šedobílá. Oči i zobák žluté. Obývá euroasijské a severoamerické tajgy, na naše území zalétá jen velmi vzácně, u nás pozorování jen samostatní jedinci.

Výr velký – patří k největším sovám, délka těla 60-75 cm, rozpětí křídel 160-180 cm, hmotnost samce 1,5-2,8 kg, samice až 4,2 kg! Na první pohled zřetelným poznávacím znakem výra velkého jsou tzv. chvostky, které mohou připomínat buď vztyčené uši nebo huňaté protáhlé obočí. Zbarvení je shora žlutohnědé až rezavé, na břicho má peří světlejší odstín, po celém těle je pak výrazné tmavé mramorování. Duhovky jsou výrazně oranžové. Rozšíření – většina Euroasie (vč. ČR), severozápadní Afrika.

Kalous ušatý – středně velký druh sovy, délka těla 35-40 cm, rozpětí křídel 90-100 cm, hmotnost 220-300 g u samců, 260-430 g u samic. Rozšířen na všech kontinentech severní polokoule, v ČR také hojný. Tělo kalouse je štíhlé, zbarvení shora tmavě hnědé s různorodou kresbou, zespodu množství černých podélných skvrn. Nápadný je oválný tvar obličeje a bílé peří v obličejovém závoji, žlutočervené oči a stejně jako u výra chvostky. Kalous má levou ušní dutinu umístěnou výrazně výše ve srovnání s pravou, což mu napomáhá k lepšímu sluchu.

Výřeček malý – menší druh, délka těla cca 20 cm, rozpětí křídel 45-63 cm, hmotnost 70-85 g. Barva peří hnědá, šedá a černá s příměsí bílé, dokáže splynout s prostředím, neboť jeho maskování připomíná kůru stromů. Duhovka očí je žlutá, na hlavě péřová „ouška“. Je rozšířen v jižní a východní Evropě a v západní Asii. Na zimu odlétá do střední Afriky, odkud se na jaře vrací, jedná se o jedinou stěhovavou sovu. V ČR jen velmi vzácný, poprvé zde byl pozorován až v roce 1998, od té doby každoročně jen několik pozorování, odhadovány 1-3 hnízdící páry.

Sýček obecný – menší druh, délka těla do 25 cm, rozpětí křídel 50-56 cm, váží 150-250 g. Rozšíření: Evropa vyjma Skandinávie, střední Asie, severní Afrika. Uměle vysazen také na Novém Zélandu. Má robustní tělo a širokou a nízkou hlavu, krátký ocas a silné nohy. Hřbet a hlava zbarveny tmavě hnědě, břicho hnědě pruhované, končetiny a spodní část ocasu čistě bílé, oči žluté a bílý pruh nad očima.

Sýc rousný – podobně jako sýček délka těla 22-27 cm, rozpětí křídel 50-62 cm. Hmotnost samců 95-110 g, samic 123-210 g. Hlava opět široká a nízká. Rozšíření sever Euroasie a Severní Ameriky bez arktických oblastí, v ČR hlavně v horských oblastech. Shora je zbarvený hnědě s bílým skvrněním a světlým pruhem při kořeni křídl, spodní část těla bělavá, hnědě pruhovaná. Obličejový závoj světlý s černým ohraničením. Duhovka sýce je jasně žlutá, zobák také žlutý, peří na nohou bílé. Obě pohlaví jsou zbarvena podobně, mláďata jsou převážně hnědá.

Kulíšek nejmenší – jedná se o nejmenší sovu Evropy, délka těla do 16 cm, rozpětí křídel 35-45 cm. Shora zbarvený tmavě hnědě s výraznými bílými skvrnami, spodní část světlá s tmavými proužky, na křídle tvoří skvrny 3-4 příčné proužky. Má tmavohnědý ocas s bílými konci per. Obličejový závoj málo zřetelný, výrazné žluté duhovky, žlutý zobák, opeření nohou špinavě bílé s hnědými skvrnami, černo-hnědé drápy. Let kulíška je vlnkovitý. Rozšíření: euroasijské tajgy, v ČR např. Šumava.

Pušтік obecný – středně velká sova, délka těla 36-43 cm, rozpětí křídel 80-95 cm. Má mohutnou kulatou hlavu, okrouhlý obličej se závojem, hnědočerné oči. Nohy a ocas kratší, zbarvení je poměrně variabilní – od šedé přes různé odstíny hnědé po rezavou, tmavé žíhání. Samice opět o něco větší. Kromě severních oblastí rozšířen v celé Evropě, severozápadní Africe a ojediněle v Asii. V ČR poměrně hojný.

Kalous pustovka – délka těla 34-43 cm, rozpětí křídel 85-103 cm, hmotnost 206-475 g. Světle hnědé zbarvení, na hrudi peří podélně žíhané, břicho světlé. Závoj oválný, bílý, s černou maskou kolem očí. Duhovky šedivě žluté, ušní pera krátká, obvykle přilehlá. Jedna z nejrozšířenějších sov, kromě Austrálie a Antarktidy se vyskytuje na všech kontinentech, u nás hnízdí velmi vzácně. Jedná se o jedinou sovu, která umí postavit vlastní hnízdo. V hníždění nestálý, zahnízdí tam, kde je dostatek potravy, po jejím „vylovení“ opět zmizí.

ŠATAZPRAS VYČENICHAL....

Ve stopách doktora Fausta? Pověst o neslavném konci zvědavého středověkého vzdělance doktora Fausta, který v touze po poznání uzavřel smlouvu se samotným ďáblem, známe snad všichni. Málokdo z nás ale tušil, že by se podobný příběh mohl odehrávat tak neskutečně blízko nás. Ano, přímo v našem kmeni! Při návštěvě kaple nad hrobkou rodiny Kleinů však došlo k něčemu zcela nečekanému – klenutý strop s freskou se zničehonic roztoustpil a ve zlomku vteřiny se mezi námi ocitlo cosi, co popadlo Eddie a dírou ve stropě i s ní opět zmizelo! Na fotografii můžete vidět už jen překvapené vzhůru stoupající pohledy Veverky, Sněhurky a Dely.

Agenti ŠAvaské TAjné ZPRAvodajské Služby ihned rozjeli své pátrání a zjistili nečekané: v touze po dosažení zápisu do historie Eddie neváhala vyvolat temné síly a uzavřít s nimi smlouvu, k jejímuž naplnění došlo na nedávné regatě v Olomouci – Eddie tam jasně ovládla kategorii Kadetů. Mají se snad nyní obávat i ostatní vítězové svých kategorií Liška, Surikata a MIČKINIKWA???

Láska má mnoho podob.... Již mnohokrát bylo pozorováno, že ve zvířecí říši mohou být navázány i ty nejméně pravděpodobné vztahy. Kotě se tulí k zamračenému pitbullovi, malé jehně předurčené býti potravou pro majestátního lva spokojeně dříme schoulené v jeho náruči a bílá laboratorní myš lechtá svými

fousky podřimující kobru. Že však naši agenti při náhodné návštěvě restaurace narazí na den sv. Valentýna na Medvěda a Vrabčáka na společné romantické večeři, to by čekal jen málokdo. Ale proč ne, žijeme v moderním světě bez předsudků a my jim rozhodně vzájemnou náklonnost přejeme. Happy Valentine's Day!

- ŠATAZPRAS -

VYPRÁVĚNO NA PRÉRIÍCH

Jak jsme počítali úderý na zraněném bizonu

(náčelník Mnoho úderů – Vraní indián)

Pro kmeny žijící na prériích byla válka hrou, ve které se vedl počet úderů. Mnoho indiánů s sebou nosilo vrbové pruty zdobené pery, kterým se říkalo „úderový prut“. Bojovník, který rukou nebo prutem udeřil živého nepřítele, získal za tento čin nejvyšší odměnu. Menší počty se udělovaly za zabití nebo skalpování nepřítele nebo krádež koně. Bojovník, kterému se úder počítal, si směl přidat zvláštní ozdobu ke svému válečnému peří, nebo si pomalovat obličej tak, aby jeho soukmenovci na první pohled viděli, jaké má bojové zásluhy.

Mnoho úderů, slavný náčelník Vraních indiánů, měl svůj první úder na poraněném bizonu, když mu bylo devět let; ale když dospěl, tento čin se mu nepočítal, protože jej nevykonal na lidském nepříteli.

Jednou, když dozrály divoké třešně a švestky* se červenaly, projel můj dědeček vesnicí a svolal asi dvacet nás starších hochů. Lovci bizonů byli od svítání pryč a my jsme tušili, co nás čeká. „Na koně a za mnou,“ nařídil dědeček a vyjel do prérie.

Mnoho úderů, 1848 - 1932

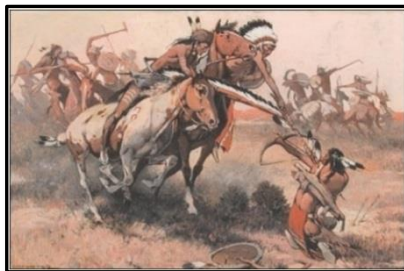
Jeli jsme rychle. Neviděli jsme nic, dokud nás dědeček nezavedl přes kopec. Stál tam kruh jezdců, asi sto metrů v šíři, a v jeho středu stál ohromný bizoní býk. Věděli jsme, že je raněný a vydrážděný tak, že je velmi nebezpečný, a když jsme zpozorovali, jak vzdoruje lovcům, začali jsme se děsit těžké zkoušky, které jsme se měli co nevidět podrobit.

* Střemchy a slivoně divoké. Třešně a švestky se v Severní Americe ve volné přírodě nevyskytovaly – pozn. redakce

Kruh se rozestoupil, abychom mohli projet, ale býk se rozruchem, který jsme způsobili, rozzlobil a zaútočil na nás a my se rozprchli. Muži se nám smáli, když jsme se vraceli, a jejich smích způsobil, že jsem se cítil zcela nepatrným. Znovu obklopili býka, a tu jsem viděl, jak mu hluboko v boku trčí šíp. Jen peří koukalo z rány, ze které kapala na zem krev.

„Tak z koní, mládenci,“ nařídil dědeček. „Tomu, kdo má chladnou hlavu a bystré nohy, se podaří udeřit býka lukem přes kořen oháňky. Hezky živě do toho a dejte si pozor. Kdo z vás udeří a nic se mu nestane, může si úder započítat.“

Byl jsem na zemi první. Pozoroval jsem bizona a přitom jsem si svlékal košili a legíny a nechal je ležet na místě, kde jsem stál. Nahý, jen s lukem v pravé ruce, jsem odcházel od šatů s pocitem, že je možná víckrát neuvidím. Nebylo mi ještě devět let.

Nick Eggenhofer, Započítání úderu

Býk mě uviděl; člověk bez koně! Jako by věděl, že se mu teď možná podaří zabít, začal hrabat zem a řvát.

Najednou přestal hrabat a ztichl. Šel mi naproti a oči mu blýskaly zelenou zlobou a bolestí. Viděl jsem, jak mu kape krev z boku, jenže to už nebyla červená krev, ale smíchaná s něčím žlutým.

Lakotská úderová hůlka

Zůstal jsem stát, ani jsem se nehnul. To jako by bizona zmátlo a taky zůstal stát. Dívali jsme se na sebe a já jsem cítil, jak mi slunce hřeje nahá záda. Horký prérijní vzduch se chvěl na býkově hlavě a rozích; boky se mu dmuly a hubu měl zkrvavělou.

Věděl jsem, že mě muži pozorují. Cítil jsem jejich pohled v zádech. Musel jsem dál. Jeden krok, dva kroky. Tráva byla měkká a hustá. Tři kroky. „Jsem Vraní indián. Mám srdce šedého medvěda,“ řekl jsem si. Ještě tři kroky. A vtom na mě zaútočil.

Z mračna prachu zazněl povzbudivý křik. Udeřil jsem bizona na kořen ocasu! Ale byl jsem v ještě větším nebezpečí než předtím.

Charles M. Russell, Lov bizonů, 1919

Býka teď pronásledovali dva další chlapci, ale ten šel jen po mně. Utíkat by bylo hloupé. Stál jsem nehybně a čekal. Bizon se zastavil velmi blízko mě, řval a vyfrkoval přitom krvavou pěnu z nosu. Ostatní hoši viděli, v jakém jsem nebezpečí, a ani se nehnuli. Bizon nebyl dál než čtyři luky ode mě a cítil jsem, že mi srdce tluče jako válečný buben.

Ustoupil jsem doprava. Ihned mě napadl – ale uskočil jsem mu před nosem zpět nalevo a udeřil ho. Tentokrát jsem vběhl mezi jezdce s chuchvalcem krvavé pěny na hrudi. Měl jsem dost.

Lubomír Kupčík – Velká indiánská kiha, vydala Mladá fronta, Praha 2017

SIGNÁLY Z MINULOSTI

Požádal jsem Surikatu, aby nám po čase pomohla s oživením naší dřívější rubriky vzpomínek příspěvů na jejich šavanské začátky. Dosud do ní psali jen bývalí členové kmene, Surikata však už dnes patří ke služebně nejstarším a naštěstí je stále v našich řadách. Od loňského září si velmi dobře počíná v roli rádkyně Káňat, a tak se třeba právě její svěřenci rádi začnou do jejich vzpomínek na doby, kdy byla i ona v jejich věku a podnikala své první šavanské kroky ještě „v dresu“ Ledňáčků. Jistě nejen Káňata doufají, že Surikatu budeme moci v modrém tričku s ptákem bouřlivákem na zádech vídat ještě hodně dlouho 😊

Lucie Kondlerová – Surikata

Takže si chcete přečíst něco z historie Surikaty? Tak čtěte dál... Narodila jsem se na jaře roku 2002 v šumperské nemocnici a jako malý kojenec jsem neuměla mluvit, ani chodit, dokonce si představte, že ani sedět... ne ne ne, to je až moc dávno, to nikoho zajímat nebude... tak se přesuneme o pár let později :) ...

Suri zcela vlevo, poznáte i ostatní?

Holky právě zvoní na zvonek před vstupem do kmenové klubovny 😊

Když jsem byla ve čtvrté třídě, začala jsem něco slyšet o kroužku skaut od dívek, které byly buď o rok starší - Pírko, Blesk a Eddie anebo byly o rok mladší - Rose a Čača. Během roku jsem poslouchala příběhy ze skautských akcí a schůzek a hlavně si holky přeříkávaly jakousi básničku (pokřik Ledňáčků) a já ji do pár dnů až týdnů uměla taky.

Některé pátky jsem chodila do knihovny a viděla jsem partu dívek

hrajících a smějících se v zasedačce. A jednoho dne, co jsem zase šla do knihovny, mě holky zavolaly, jestli si s nimi nechci něco zahrát, a já souhlasila. Tehdy tam byla Lenka Krátká a já se jí hrozně styděla, ale připadala mi hrozně hodná a přátelská. Tato moje první zkušenost se skauty mohla být tak na začátku roku 2013, kdy jsem už chodila do třídy páté. Od té doby jsem začala přemýšlet, jak

super musí být skautkou, patřit do nějaké party, kde se budu cítit sama sebou a budu zažívat dobrodružství, které budu moct s hrdostí vyprávět mým kamarádům nebo rodině.

Byl začátek května roku 2013 a já se svou tehdejší nejlepší kamarádkou začala přemýšlet o tom, že se zeptáme rodičů, jestli se nemůžeme jít podívat alespoň na jednu schůzku. Ale i přes to, že jsem slíbila, že se zeptám hned, jak přijdu ze školy domů, jsem to neudělala. Věděla jsem totiž, že to nebude tak jednoduché přemluvit mamku, nevěděla jsem proč, ale tušila jsem to. Teď už vím proč, nikdy mě žádný kroužek nebavil natolik, aby do něho mamka chtěla investovat peníze, a když to udělala, tak po měsíci jsem už do toho kroužku nechtěla. A tak jsem to zeptání pořád odkládala.

Byl pátek, bylo to 4 dny po mých narozeninách (24.5.2013), kdy jsem věděla, že se moje kamarádka do skautů půjde podívat. Bylo odpoledne těsně před schůzkou a já nabrala odvalu... Přišla jsem za mamkou s dotazem, zda nemůžu jít na schůzku skautek. A reakci mamky jsem tak nějak čekala. Mamka mě nechtěla pustit, a já ji přemlouvala a přemlouvala, ale mamka nepovolila.... Pamatuji si, že jsem jí tvrdila, že to nic nestojí (což byla veliká lež), ale nijak mi to

....a stejná sestava právě uzamkla speciálně zbudovaný úkryt na základací listinu svého rodu ☺

nepomohlo. V jiných případech, co bych chtěla něco jiného, bych v přemlouvání nepokračovala, ale tentokrát jsem nepřestávala. Byla jsem zoufalá a použila jsem taktiku, kterou dost často používají děti, které něco chtějí – pláč. Rozbrečela jsem se a mamka asi uviděla, že mi na tom celkem záleží a se slovy “tak se oblékej, půjdeme tam za vedoucí a poptáme se ji na pár věcí”, jsme se začaly oblékat... Byla jsem šťastná, utřela jsem slzy a oblékla jsem se, pobrala pár věcí, které jsem věděla, že na schůzku holky nosí... Došly jsme do klubu důchodců, kde se holky také scházely. Pamatuji si, že všechny i s mojí nejlepší kamarádkou a vedoucí seděly u dlouhého stolu, jako by něco plánovaly a asi zrovna hrály hru. Pozdravila jsem a ony i s úsměvem mi pozdrav oplatily. Mamka zašla za Lenkou a tuším, že se bavily o věcech, jako třeba - kolik to stojí, jestli je nějaká zkušební doba, kdy se schází, co to obnáší atd. Rozhovor nebyl až tak dlouhý, ale mně připadalo, že

trvá celou věčnost. A když mamka odešla a řekla mi, že po schůzce mě vyzvedne, věděla jsem, že je to na dobré cestě. Schůzka byla super, byla jsem trošku nesvá, ale na dalších schůzkách se to zlepšilo.

Bylo těsně před táborem a já, protože jsem v té době nedala bez maminky ani ránu, po měsíci chození na schůzky a na moji první akci (tuším, že to byla družinovka a šly jsme ve Zvoli k Léharově chatě) jsem na tábor nejela.

Další skautský rok začal, tedy aspoň myslím, akcí něco jako výprava, kde jsem se potkala se zbytkem členů- byly tam tuším Sovy, Vlci a Ledňáčci. Hrozná nervy a strach jsem měla ze starších soukmenovců, především kluků jako byl Javor, Drápal, David a Burák. A když jsem nastoupila do šesté třídy do Zábřeha a po vkročení do šatny jsem uviděla kluka, který mi připadal povědomý, a ano, byl to Burák, byla jsem v šoku.

Holky z Ledňáčků právě vstoupily do zakletého hradu a snaží se probudit Šípkovou Kajdu (v pruhovaném tričku)....

různé obrázky savců, plazů, hmyzu a nevím ještě čeho všeho, jenomže vše mělo klučíčí název, ale zaujal mě obrázek nějakého savce. A ten se jmenoval “Surikata“, něco jsem si o ni přečetla a pár věcí o tom zvířeti sedělo i na mě. Jenomže jedna dívka si tak říkala, skautskou přezdívku měla jinou, ale bacha! I na facebooku měla v takové závorce napsáno “Surikata“... Což mě od té přezdívky trošku odradilo, ale postupem času se mi začala líbit a hádejte jakou přezdívku teď mám!

Dalším zážitkem bylo toto... Nepamatuji si tedy přesně kdy to bylo, ale byl to můj první sněh, který se konal venku. Já jako upovídaný člověk, jsem měla tak trochu

problém, být na začátku sněmu potichu. Ale brala jsem to tak vážně, že jsem skoro ani nedýchala. Slovo “skalp” bylo pro mě cizí, ale bavilo mě ty “úkoly či zkoušky” plnit nebo se na někoho dívat, jak je plní. Byl to celkem adrenalin. Ale úplně jsem sklapla, když přišlo na udělování orlích per, netušila jsem proč MIČKINIKWA povídá něco, co mi připadalo jako zaklínadlo, a proč členové poklekávají před oheň a proč má MIČKINIKWA či jiný vedoucí v ruce malý bič. A vše mi holky vysvětlily až po sněmu, takže jsem byla hrozně vyděšená, div jsem při udělování neutekla.

Uběhlo pár měsíců hraní her, scházení se, ježdění na akce, učení se na nováčkovskou zkoušku. A když jsme u té nováčkovské, tak u ní zůstaneme... Během těch měsíců jsem plnila její první část nováčkovské, ale na tu “závěrečnou část” jsem neměla odvahy. A jednou na schůzku (21.2.2014) přijel MIČKINIKWA a žádal, abychom já a Mišpule šly s ním do klubu důchodců (protože jsme měli schůzku o parto výš - v zasedačce) a my poslušně šly. Posadili jsme se ke stolu a MIČKINIKWA nám oznámil, že jdeme plnit poslední část nováčkovské zkoušky. Věděla jsem, že se Mišpule na nováčkovskou učila a připravovala. Ale zato já se na to učení tak trošku ehm ehm...vykašlala. Ale důležité bylo to nedat najevo, o to jsem se celou dobu snažila. A nakonec jsem nováčkovskou složila, tedy málem mi to o bod uteklo, ale soustředme se na to, že jsem ji složila! :) Takže přišlo na řadu plnění orlích per, což jsem brala na lehkou váhu, protože mi to šlo. Skoro vše, na co jsem se vrhla, jsem splnila. Jenomže těch lehkých orlích per začalo postupně ubývat a pořád ubývá...

Tehdejší Ledňáčci jsou „držáci“ – všimněte si, že celá sestava je i po letech stále v řadách Šavanů!

Myslím si, že bych těmito pár událostmi mohla skončit, je jich víc, ale to si nechám na příště :)

Va. Surikata

HRSTKA VTIPŮ

....dnes ze školních lavic....

„Snědl jsi na svačinku ten moučník, co jsem upekla?“ ptala se babička Jardy. „Dal jsem ho paní učitelce, babi.“ „A copak na něj říkala paní učitelka? Pochválila ho?“ „Já nevím, ona od té doby chybí...“

Otec prohlíží synovu žákovskou knížku a když ji ve vzteku odloží, neudrží se a dá nezdárnému synkovi pořádný výprask. Když se trochu uklidní, oboří se na potomka: „OK, pětka z češtiny, může být, taky jsem nevěděl, kde se má psát i a kde y. Pětka z matematiky? Dobře, dodnes mám problémy s velkou násobilkou. Ale ta jednička z hudebky? To ti po těch dvou kulích ještě bylo do zpěvu????“

„Ivane, řekni hned ráno paní učitelce, že se nám v noci narodila dvojčátka a ať tě dnes uvolní z vyučování, že se za nimi pojedeme podívat.“ „Víš co, tati? Já jí řeknu jen o jednom miminku, to druhé si nechám do zásoby na příští pondělí, to píšeme čtvrtletku z matematiky....“

Paní učitelka si s dětmi povídá, co dělají a jaké mají koníčky jejich rodiče. Když přijde řada na Pepíčka, ten jí oznámí: „Naše máma ráda zavařuje. Naposledy zavařila tátovo auto...!“

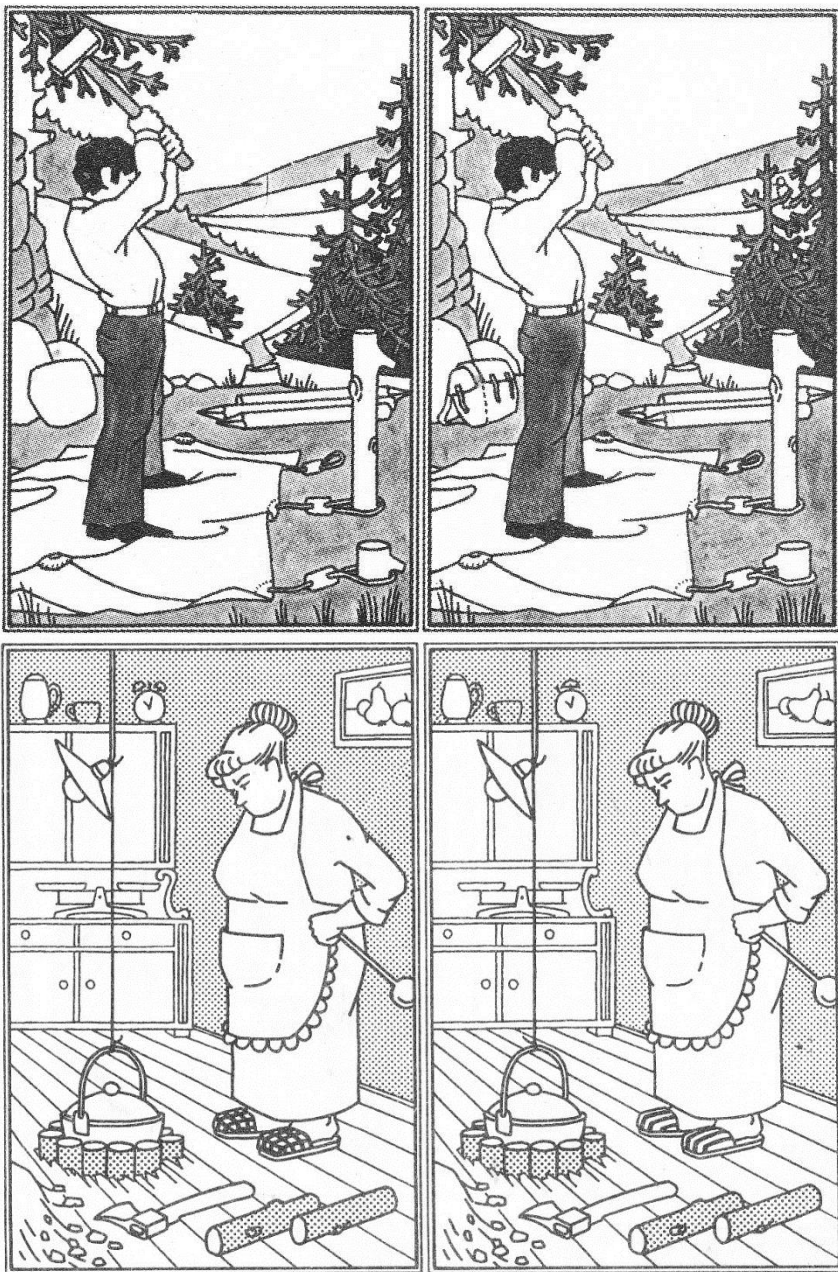
Maminka zpovídá doma Pepíčka: „No počkej, to mi vysvětli, jak jsi mohl dostat pětku za kašlání?!“ „No jak, normálně. Prostě jsem se vykašlal na domácí úkol.“

Pepíček: „Tatínku, udělal bys za mě dnes domácí úkol z matematiky?“ Tatínek: „Ne, Pepíčku, to by prostě nebylo správně.“ Pepíček: „No tak, tati, aspoň se o to pokus, já to po tobě když tak opravím.“

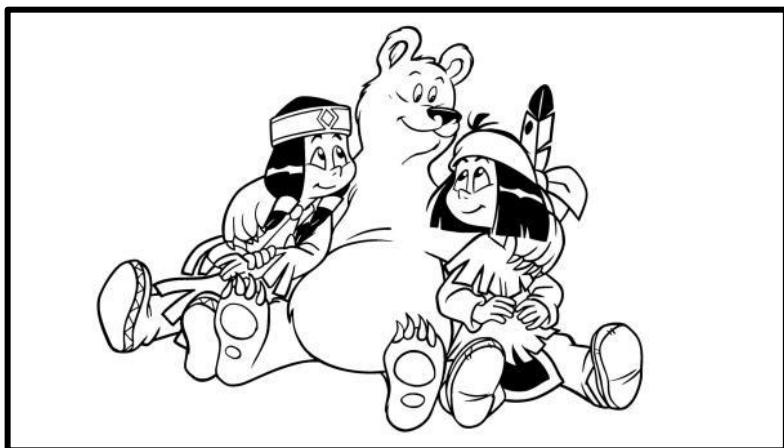
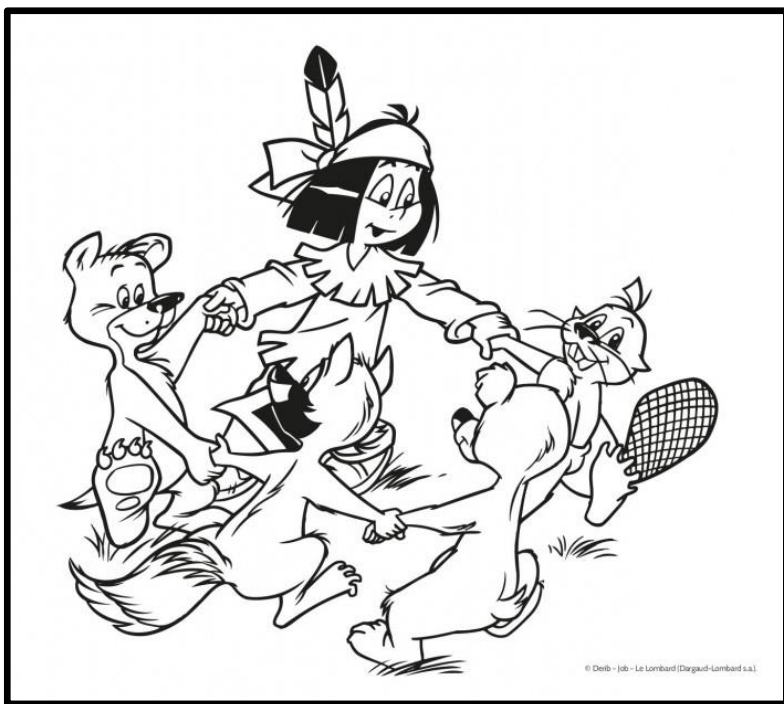
Otázka v testu z matematiky: „8 zedníků postavilo zeď za 10 hodin, kolik času to zabere 4 zedníkům?“ Pepíčková odpověď: „Nezabere to žádný čas, zeď už postavilo těch prvních 8 zedníků.“

Učitel v hodině přírodopisu: „Pepíčku, řekni nám, co je to?“ „Sím, pane učiteli, to je lebka.“ „Dobře, ale z čeho?“ „Nó, ze zvířete, ne?“ „To ano, ale z jakého zvířete?“ „Éééé, mrtvého?“

NAJDI 5 ROZDÍLŮ

OMALOVÁNKY PRO NAŠE NEJMLADŠÍ

JAVOROVÁ NAŽKA LEDEN 2018

Bodování starších

1. místo	Va. Sedmikráska	359 bodů	Káňata	
2. místo	boj. Liška	297 bodů	Medvědi	100% docházka
3. místo	boj. Lasička	289 bodů	Medvědi	100% docházka
4. místo	Va. Surikata	263 bodů	Káňata	
5. místo	Va. Veverka	163 bodů	Ledňáčci	
6. místo	hledač Vločka	159 bodů	Káňata	100% docházka
7. místo	Ga. Čača	136 bodů	Ledňáčci	
8. místo	hledač Vrabčák	133 bodů	Káňata	
9. místo	boj. Dela	131 bodů	Ledňáčci	
10. místo	boj. Kajda	121 bodů	Ledňáčci	
11. místo	hledač Kecalka	110 bodů	Káňata	
12. místo	boj. Sasanka	90 bodů	Káňata	
13. místo	boj. Koloušek	89 bodů	Káňata	
14. místo	hledač Maty	88 bodů	Medvědi	
15. místo	hledač Viktorka	85 bodů	Medvědi	
16. místo	Va. Hobit	40 bodů	Medvědi	
17. místo	hledač Čivava	17 bodů	Ledňáčci	

Bodování mladších

1. místo	hledač Koukálek	135 bodů	Hadi
2. místo	hledač David	128 bodů	Hadi
3. místo	hledač Větvička	126 bodů	Koníci
4. místo	hledač Matýsek	113 bodů	Hadi
5. místo	hledač Mrkvička	109 bodů	Koníci
6. místo	hledač Nelča	108 bodů	Koníci
7. místo	hledač Dyno	107 bodů	Hadi
8. místo	hledač Luky	103 bodů	Hadi

* v minulé BK nám řádil tiskařský šotek - v prosincové nažce mladších nám wypadl Luky, který získal 4. místo s 86 body. Zato Matýsek se nám tam vloudil hned dvakrát (6. a 8. místo), správně mělo být 8. místo a 76 bodů. Za chybu se omlouváme a čestný titul „pozorný čtenář“ putuje zaslouženě k TUWANAKHOVI. Díky! ☺

JAVOROVÝ LIST LEDEN 2018

Bodování rodů starších

1. místo	rod Káňat	171,9 b.
2. místo	rod Medvědů	159,8 b.
3. místo	rod Ledňáčků	113,6 b.

Bodování rodů mladších

1. místo	rod Hadů	117,2 b.
2. místo	rod Koníků	114,3 b.

KVÍZ PRO PILNÉ ČTENÁŘE

Šestice úspěšných v celoroční javorové nažce, pro kterou se otevírá letošní cesta vítězů, se nám již pomalu rýsuje. Ještě však určitě není pozdě pokusit se s pořadím zahýbat a proniknout mezi vyvolené. Srpnová prémiová výprava za to jistě stojí! Jako na podnose vám Březová kůra opět nabízí možnost zisku až 30 bodů. Pro ty, kteří právě pročetli toto číslo, nebude jistě problém nalézt odpovědi na 5 jednoduchých otázek a správné řešení předat naší podnáčelnici. Jako obvykle tak můžete učinit osobně anebo prostřednictvím jejího mailu. Adresa je **Edita.Riff@seznam.cz**. Tak hodně štěstí!

- 1) Jak se jmenuje průmyslnická rodina, jejíž hrobku jsme v Sobotíně navštívili?
- 2) Jak zní rodové i druhové jméno nejmenší evropské sovy?
- 3) Ke kterému kmeni patřil náčelník Mnoho úderů?
- 4) Ve kterém měsíci a roce dokončila naše Surikata nováčkovskou zkoušku?
- 5) Který ze šavanských rodů vyhrál Javorový list v měsíci lednu?

OBSAH 265. ČÍSLA BK

Slovo úvodem....(Sg. Ostříž)	str. 2
Drobky z činnosti kmene (Sa. MIČKINIKWA)	str. 3-4
Setkání vůdců ABS (Sněhurka)	str. 5
Výprava do Sobotína (Sg. Ostříž)	str. 6-7
Anketa (Sg. Ostříž)	str. 8-10
Stoupání na horu (Sg. Ostříž)	str. 11-14
ŠATAZPRAS vyčenichal.... (Sg. Ostříž)	str. 15
Vyprávěno na prériích (Sg. Ostříž)	str. 16-18
Signály z minulosti (Va. Surikata)	str. 19-22
Hrstka vtipů (Sg. Ostříž)	str. 23
Najdi 5 rozdílů (Sa. MIČKINIKWA)	str. 24
Omalovánky pro naše nejmladší (Sg. Ostříž)	str. 25
Javorová nažka + javorový list (Sg. Eddie)	str. 26
Kvíz pro pilné čtenáře (Sg. Ostříž)	str. 27

Kontakty:

Redakce: brezova.kura@centrum.cz, tel. 603 414 859 (Ostříž)

Náčelník kmene: mickinikwa@seznam.cz, tel. 733 741 619 (MIČKINIKWA)

Webové stránky kmene: www.shawnee.cz

Kdo jsme?

Regionální společenství chlapců a děvčat od 5 do 99 let, které se hlásí k myšlenkám skautingu a woodcraftu a v rámci Midewiwinu ČR šíří junácký ekumenismus. Jsme oddíl-kmen, který si vybral své jméno podle severoamerických indiánů kmene Shawnee, česky tedy Šavani.

Naši činnost podporuje HNKZ Steel s.r.o., obec Zvole a město Zábřeh.

Toto číslo Březové kůry vyšlo dne 27.2.2018.